

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 3C/40/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3608899647
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Vigaš
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2014:3608899647.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske sudcom Mgr. Michalom Vigašom v právnej veci žalobkyne V. F., O. B. V., F. W. Č.. XXX/XX proti žalovaným: 1/ Okresný úrad Trenčín, IČO: 42 024 331, so sídlom v Trenčíne, Hviezdoslavova č. 3, 2/ Ringier Axel Springer Slovakia, a.s., IČO: 00 678 155, so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 14, zastúpenému JUDr. Jánom Havlátom, advokátom so sídlom v Bratislave, Rudnayovo námestie č. 1, 3/ Petit Press, a.s., IČO: 35 790 253, so sídlom v Bratislave, Lazaretská č. 12, zastúpenému Pavlom Blahušiakom, advokátom so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy č. 45, 4/ Základná škola Rudolfa Jašíka, IČO: 36 125 601, so sídlom v Partizánskom, Obuvnícka č. 432/23, zastúpená JUDr. Petrom Lukáčkom, advokátom, so sídlom v Partizánskom, Februáraova ulica č. 1608 5/A. o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2 000,-€ do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný v 3. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2000,-€ do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobu voči žalovanému v 1. a v 3. rade z a m i e t a.

Súd žalobu voči žalovanému v 2. rade a žalovanému v 4. rade v celom rozsahu z a m i e t a.

O trovách konania rozhodne súd samostatným uznesením do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Žalovanému v 1. rade sa u k l a d á povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania v sume 166,38-€ a za odvolanie v sume 166,38-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet tunajšieho súdu.

Žalovanému v 3. rade sa u k l a d á povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania v sume 166,38-€ a za odvolanie v sume 166,38-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet tunajšieho súdu.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa podanou žalobou doplnenou naposledy v znení ospravedlnení zo dňa 30.05.2014 proti žalovaným v 1. až 4. rade domáhala zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 66 387,84-€ (2000000,- Sk) od každého zo žalovaných ako aj písomného ospravedlnenia, a to voči žalovanému v 1. rade aby sa písomne žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozsudku ospravedlnil listom s

nasledovným textom „Okresný úrad v Trenčíne sa ospravedľuje Vám - vedúcej školskej jedálne, Základná škola Obuvnícka v Partizánskom V. F.. za spôsobenie ujmy. Okresný úrad v Partizánskom poskytol nepravdivé a zavádzajúce informácie o V. F., ktoré boli zverejnené dňa 30.4.2002 v denníkoch „SME“ a „Národná obroda“ a dňa 2.5.2002 v denníku „Nový čas“. Tieto informácie, ktoré poskytol Okresný úrad v Partizánskom, konkrétne p. Z., sú tendenčné, skreslené a neobjektívne, jednoznačne zamerané spôsobiť V. F.. ujmu. Okresný úrad v Trenčíne uznáva, že poskytnutím nepravdivých informácií spôsobil V. F.. ujmu za čo sa jej písomne ospravedľuje.“ Predmetné ospravedlnenie vychádzajúc zo záverečného prednesu dňa 30.5.2014 žiadala tiež zverejniť v denníku SME a Nový čas.

Voči žalovanému v 2. rade žiadala do troch dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť v denníku „Nový čas“ nasledujúci text ospravedlnenia: „ Dňa 2.5.2002 sme informovali našich čitateľov v článku nazvanom „Vedúca školskej jedálne vraj okrádala deti“ na strane 22,23 o vedúcej školskej jedálne V. F.. Informácie sme uverejnili aj napriek výslovnému nesúhlasu a vyjadreniu, že sú nepravdivé. Čerpali sme výlučne z informácie pracovníkov Okresného úradu v Partizánskom a nepreverili sme si objektivnosť a pravdivosť týchto informácií. Pracovníci Okresného úradu v Partizánskom nám poskytli nepravdivé informácie, ktoré mali z vykonštruovaného Protokolu o kontrole, ktorý vypracovala zaujatá pracovníčka Okresného úradu v Partizánskom - p. V., ktorá sama i kontrolu vykonávala. Uznávame, že sme zverejnením nepravdivých informácií spôsobili V. F.. ujmu, za čo sa jej týmto ospravedľujeme.“ Predmetné ospravedlnenie vychádzajúc zo záverečného prednesu dňa 30.5.2014 žiadala tiež zverejniť v denníku SME.

Voči žalovanému v 3. rade sa domáhala do troch dní od právoplatnosti rozsudku uverejnenia ospravedlnenia v denníku „SME“, so znením : „ Dňa 30.04.2002 sme informovali našich čitateľov v článku nazvanom „Vedúca školskej jedálne okrádala deti“ na strane 4 o vedúcej školskej jedálne V. F.. Informácie tam uverejnené sme u tejto osoby nijakým spôsobom neoverovali. Čerpali sme výlučne z informácií, ktoré boli prístupné v Tlačovej agentúre SR, Spravodajský servis a neoverovali sme si objektivnosť a pravdivosť týchto informácií. Uznávame, že sme zverejnením nepravdivých informácií spôsobili V. F.. ujmu za čo sa jej týmto ospravedľujeme.“ Predmetné ospravedlnenie vychádzajúc zo záverečného prednesu dňa 30.5.2014 žiadala tiež zverejniť v denníku Nový čas.

Voči žalovanému v 4. rade sa domáhala do troch dní od právoplatnosti rozsudku písomného ospravedlnenia listom žalobkyni so znením: „Základná škola v Partizánskom, Ul. Obuvnícka sa ospravedľuje Vám - riaditeľke školskej jedálne - Základná škola Obuvnícka v Partizánskom za spôsobenie ujmy. Základná škola v Partizánskom poskytla o Vás nepravdivé a zavádzajúce informácie, ktoré boli uverejnené dňa 30.04.2002 v denníkoch „SME“ a „Národná obroda“ a dňa 2.5.2002 v denníku „Nový čas“. Tieto informácie, ktoré poskytla Základná škola v Partizánskom, konkrétne p. G. sú nepravdivé a jednoznačne zamerané spôsobiť Vám ujmu. Základná škola v Partizánskom Ul. Obuvnícka uznáva, že poskytnutím týchto nepravdivých informácií Vám spôsobil(a) ujmu, za čo sa Vám písomne ospravedľuje.“ Predmetné ospravedlnenie vychádzajúc zo záverečného prednesu dňa 30.5.2014 žiadala tiež zverejniť v denníku SME a Nový čas.

Žalobkyňa bola poučená podľa ust. § 5 O.s.p. s tým, aby špecifikovala, ktoré uverejnené informácie v texte jednotlivých ospravedlnení sú nepravdivé, spôsobilé jej spôsobiť ujmu, na čo žalobkyňa doplnila texty ospravedlnení o tieto nepravdivé informácie 1. nie je pravdou, že spôsobil(a) škodu za 38.000Sk, 2. nie je pravdou, že kontrolu vykonávala komisia - kontrolný orgán z Krajského úradu v Trenčíne a z Okresného úradu v Partizánskom, 3. nie je pravdou, že dôvodom neplatnosti rozviazania pracovného pomeru je jeden formálny dôvod a nie je pravdou, že objednávala zakázané potraviny.

Žalobkyňa na základe pôvodného návrhu zo dňa 10.06.2002 žalovala okrem navrhovateľov v 1. až 4. rade aj žalovaného MIROX s.r.o., Štefánikova 7, 811 Bratislava (pôvodne žalovaný v 3. rade) a Okresný úrad - Odbor školstva mládeže a telesnej kultúry 958 01 Bratislava (pôvodne žalovaný v 6. rade). Uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 3C/98/02-101 z 25.03.2003 súd konanie voči žalovanému pôvodne v 6. rade zastavil. Uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 3C/40/2008-519 z 25.01.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín č.k. 4Co/563/2013-554 (4Co/564/2013, 4Co/565/2013) z 31.10.2013 súd konanie voči žalovanému pôvodne v 3. rade zastavil. Účastníkmi konania na strane žalovaných preto ostali tí žalovaní, ktorí sú označení v záhlaví tohto rozsudku a súd v konaní pokračoval ako so žalovanými s týmito subjektmi.

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 3C/98/02-331 zo 17.05.2004 súd žalobu zamietol. Súd žalovaným v 1. a 3. rade náhradu trov konania nepriznal. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v 2. rade náhradu trov konania v sume 176 334,20 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku, žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v 4. rade náhradu trov konania v sume 108 866,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku, žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v 5. rade náhradu trov konania v sume 83 890,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa odvolanie. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd uznesením č.k. 5Co 151/04-398 z 25.11.2004 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Ten v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že súd prvého stupňa články uverejnené žalovanými v súčasnosti v 2. a 3. rade v nimi vydávaných denníkoch považoval za kritiku protispoločenského konania. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné rozlíšiť kritiku a neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, pričom kritika nezasahuje do tohto práva ak je v medziach vecnej kritiky a opiera sa o pravdivé skutočnosti. Je potrebné preto opätovne posúdiť či ide o oprávnenú kritiku prihliadnúc aj výsledku trestného konania vedeného vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T 153/01 proti žalobkyni ako obžalovanej, pričom je potrebné opätovne posúdiť opodstatnenie primeraného zadostučinenia v peniazoch, o ktoré žiada žalobkyňa.

Podľa § 226 O.s.p. je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Súd, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu doplnil dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav.

Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že jej telefonoval syn z Bratislavy a kamarát z Prievidze, aby si zakúpila denník Národná obroda, Sme, že sú tam dehonestujúce články o jej osobe. Dňa 2.5.2002 bola na lekárskom vyšetrení v Bratislave a mala telefonovať, aby si zakúpila Nový čas, kde bol uverejnený článok s informáciami voči jej osobe, ktoré považuje za nepravdivé. Dňa 30.4.2002 telefonovala s kolegyňou, pracovníčkou okresného súdu, aby si kúpila Národnú obrodu. Dňa 26.4.2002 prišli za ňou dvaja pracovníci Nového času do miesta bydliska s tým, že boli na okresnom úrade a základnej škole a rozprávali jej o protokole o kontrole, povedala im, že vec nie je právoplatne skončená s tým, že trestný rozsudok vynesený v novembri 2002, proti ktorému sa odvolala bude zrušený. Informácie boli čerpané od prednostu Okresného úradu p. Z. a riaditeľky Základnej školy na ul. Obuvníckej, ktorá je jej zamestnávateľom a vedúceho odboru školstva p. O.. Riaditeľka ZŠ pokiaľ ide o článok v denníku SME uviedla, že žalobkyňa spôsobila škodu 38.000,- Sk. A či sa taký človek môže vrátiť na tú istú stoličku. Protokol považuje za vykonštruovaný, lebo jej žiadna škoda predpísaná k náhrade nebola. Nie je pravdou, že by kontrolu vykonával krajský úrad alebo okresný úrad, tieto vykonávala len jedna pracovníčka odboru školstva, nešlo o komisiu, protokol považovala za vykonštruovaný čo malo za cieľ uvoľniť práve tejto pracovníčke miesto na jej pracovisku. Tvrdila, že nebola nikdy upozornená zamestnávateľom na porušenie pracovnej disciplíny. V sporných článkoch sa uvádza, že objednávala zakázané potraviny, pritom doklad o tom, ktoré potraviny boli zakázané predložila do spisu. V článku sa uvádza, že dôvodom rozviazania pracovného pomeru bol len jeden formálny dôvod čo nie je pravdou. Text článkov považovala za urážlivý, namietala, že by spôsobila škodu zamestnávateľovi. Poukázala na to, že pokiaľ by boli informácie v protokole o kontrole pravdivé, bol by žalovaný v 1. rade ich dal zverejniť hneď po skončení pracovného pomeru.

Poukázala na to, že Partizánske je malé mesto a v predmetnej funkcii pracovala 10 rokov, kde sa vystriedalo mnoho detí, pričom podľa mena ich nepoznala, ktoré ju viackrát pristavili na ulici a pýtali sa jej čo sa vlastne deje a čo si na ňu vymysleli. Denníky si zakúpila na tom základe, že jej bolo povedané, že sú o nej zverejnené nepravdivé informácie, poukázala na to, že aký má dôkaz žalovaný v 4. rade, že okrádala deti, tvrdila, že žiadne potraviny sa nestratili, boli len dopisované resp. donormované.

Zástupca žalovaného v 1. rade na pojednávaní zotrval na doterajších vyjadreniach právneho predchodcu, uviedol, že je právnym nástupcom právneho predchodcu - žalovaného v 1. rade. Tvrdenia zamestnancov právneho predchodcu žalovaného v 1. rade vychádzali z protokolu o kontrole, z ktorého vyplýva, že ku škode došlo a tiež boli zistené nesprávne pracovné postupy žalobkyne. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch požadovaná žalobkyňou je značne neprimeraná a ničím neodôvodnená. Z tohto dôvodu žiadal návrh zamietnuť. Trovy konania si neuplatnil. Pokiaľ ide o neplatnosť skončenia pracovného pomeru medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade došlo k formálnej chybe a následkom toho bolo žalobe vyhovené. Protokol o kontrole spĺňal všetky podmienky, žalobkyňa zodpovedala za prevádzku školskej jedálne a to od preberania peňazí od rodičov na nákup potravín, za nákup potravín, ich sortiment, objem, normovanie. Žalobkyňa pracovala ako vedúca jedálne a podriadení jej boli všetci v jedálni. Kontrola zistila, že sa strácajú potraviny, tieto sa nedostali na stôl stravníkov,

ale boli zakúpené podľa dokumentácie a boli aj odovzdané do školskej jedálne, z toho dôvodu podali trestné oznámenie pre spáchanie trestného činu, pretože buď vedúca jedálne alebo kuchárka museli tieto potraviny neodovzdať deťom. Kontrola zistila, že hlavné kuchárky, ktoré sa v tom čase vystriedali tieto potraviny neprebrali a boli dopisované iným písmom ako bolo písmo kuchárov, ale to bola otázka pre orgány činné v trestnom konaní, okresnú prokuratúru a súd. Ako štátni zamestnanci mali za preukázané, že niekto okrádal deti a mizli potraviny, toto neriešili, meno žalobkyne tam nepadlo. Na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám štátni zamestnanci sú povinní podávať informácie, obmedzeniami sú len služobné, bankové, daňové, obchodné tajomstvo a osobné údaje, ktorých sa to netýkalo. Dňa 29.10.1993 bývalá Školská správa Topoľčany rozviazala so žalobkyňou pracovný pomer výpoveďou pre nedodržanie technológie, nevhodnosť prípravy jedál, nedostatočnú evidenciu, kontrolu preberania a zásob, porušovanie finančnej a rozpočtovej disciplíny, machinácie so zvereným majetkom, zavádzanie kontrolných pracovníkov. Dňa 26.4.1996 bola žalobkyňa upozornená na porušenie pracovnej disciplíny riaditeľkou W.. Dňa 26.4.1999 bola žalobkyňa opätovne upozornená pre porušenie pracovnej disciplíny a bola poučená o tom, že môže byť s ňou ukončený pracovný pomer výpoveďou. Uviedol, že pokiaľ ide o údené mäso jedná sa o nedoporučené a nie o zakázané potraviny. Poukázal na to, že žalobkyňa sa nevyjadrila k tomu, kde sa stratili potraviny sú dopisované iným písmom ako písmom kuchárky, preto bol so žalobkyňou ukončený pracovný pomer, ktorá ako vedúca pracovníčka zamestnávateľovi - žalovanému v 1. rade neoznámila, kde miznú potraviny keď sa nedostanú na stôl stravníkom čo má v pracovnej náplni. Keďže mizli potraviny, deti boli okrádané. Poukázal na pracovnú morálku žalobkyne, ktorú upozornil na porušenie pracovnej disciplíny v roku 1993 H.. Z.Á., v roku 1996 PaDr. Y. W. a v roku 1999 Q.. Z., ktorá bola takto hodnotená troma rozdielnymi nadriadenými. Z Krajského úradu v Trenčíne sa pracovníci neoficiálne vyjadrili k zisteniam žalovaného v 1. rade, že sú reálne, preto sa k nim prednosta vyjadril. V článku sa uvádza, že vedúca vraj okrádala deti je to podozrenie. Žalovaný v 1. rade udržiaval v riadnom chode zariadenie jedálne, aj keď s obmedzenými finančnými zdrojmi.

Právny zástupca žalovaného v 2. rade uviedol, že výsledky trestného konania sú voči vydavateľovi tlače irelevantné. Zotrvál na vyjadreniach a stanoviskách k žalobe. Účelom tlače je priniesť informácie čitateľovi v dobrej viere s cieľom poskytnúť informácie pravdivé. Navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný v 2. rade nezasiahol do práv žalobkyne, pretože v danom prípade uverejnením článku pod názvom „Vedúca školskej jedálne vraj okrádala deti“ len realizovali svoje subjektívne právo garantované článkom 26 ústavy SR a článkom 10 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na priebeh konania a výsledky dokazovania je zrejmé, že v namietanom článku v denníku „Nový čas“ boli uverejnené len informácie oficiálne poskytnuté orgánmi štátu či boli uverejnené informácie, ktoré z týchto vyjadrení priamo vychádzajú. Ide o vyjadrenia p. Z., V. O., V. G., ktoré boli z väčšej časti uverejnené ako priama reč, pričom nie je sporné, že takto boli aj vydavateľovi poskytnuté. Ďalšou oficiálnou správou z ktorej sa čerpalo bol protokol o kontrole. V tejto súvislosti právny zástupca žalovaného v 2. rade poukázal na nález ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 284/2012, z ktorého vyplýva, že : „novinári (vydavateľ) nemôže znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu, pretože to je ich úloha a poslanie, naopak, je na orgánoch štátu, aby zvažili, ktoré informácie a v akom rozsahu možno prostredníctvom novinárov (masmédií) verejnosti sprístupniť v súlade s platnými právnymi predpismi.“ Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd SR si osvojil právny názor európskeho súdu pre ľudské práva vyjadrený okrem iného rozhodnutia Bladet Tromso proti Nórsku a Colombani proti Francúzsku, podľa ktorých sa novinári môžu spoľahnúť na informácie poskytnuté orgánmi štátu, nemusia preverovať ich pravdivosť a za ich obsah nezodpovedajú ani vtedy, ak sa neskôr tieto informácie ukážu ako nepravdivé. Je teda zrejmé, že štandard ochrany slobody prejavu a práva na informácie v danom prípade žalovaného v 2. rade chráni a vylučuje to, aby bol za uverejnený článok akýmkoľvek spôsobom postihnutý. V danom prípade je nesporné, že vydavateľ poskytoval informácie o otázkach verejného záujmu s cieľom poskytnúť pravdivé informácie, pretože presne citoval vyjadrenia predstaviteľov orgánov štátu a obsah článku mal v okamihu uverejnenia oporu v aktuálnom skutkovom stave. Žalovaný v 2. rade konal aj v súlade s novinárskou etikou, pretože umožnil žalobkyňu, aby sa vyjadrila a jej vyjadrenie aj bolo uverejnené. Žalovaný v 2. rade súčasne konal aj v dobrej viere, pretože nikde kategoricky netvrdí, že žalobkyňa kradla. Sú použité polemické vyjadrenia uvedené slovami ako vraj, údajne, pričom je v článku písomne uvedené, že vzhľadom na prezumpciu neviny sa žalobkyňa považuje za nevinnú. V kontexte konfliktu slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti je dôležité, že žalobkyňa bola označená ako V. F., čo zabránilo širšej medializácii jej osobnosti. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je nárok nepreukázaný, žalobkyňa nepreukázala, že by jej v príčinnej súvislosti z uverejnením článku v denníku Nový čas boli spôsobené nejaké negatívne následky. Pritom

súdna prax považuje priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch ako výnimočné a umožňuje takýto nárok priznať iba v prípade, ak je aj preukázaná konkrétna závažná ujma vo sfére nemajetkovej.

Súd konal na pojednávaní dňa 30.05.2014 v neprítomnosti žalovaného v 3. rade a jeho právneho zástupcu podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu už skôr v priebehu súdneho konania uviedol, že postup žalovaného v 3. rade je naplnením slobody prejavu, tak ako ju garantuje čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru a iné súvisiace predpisy. Poukázal na to, že nie súd naplnené základné zákonné ani ústavné možnosti obmedzenia slobody prejavu a žaloba nie je právne podložená. Žalovaný v 3. rade informoval o činnosti štátnych orgánov ako aj tvrdenom protispoločenskom konaní žalobkyne. Takéto informácie verejnosti požívajú právnu ochranu. Predpokladom porušenia osobnostných práv je neoprávnený zásah do jej zákonom garantovaných práv a ak je zásah neoprávnený vtedy je v rozpore s platným právom. Ak správa v denníku „SME“ požívala ochranu slobody slova v zmysle ustanovení tlačového zákona alebo Ústavy či Dohovoru, nemôže byť v rozpore s objektívnym právom a nemôže znamenať neoprávnený zásah do práv žalobkyne. Nemajetková ujma je žalobkyňou vyčíslená v absurdnej výške, pričom chýbajú základné právne predpoklady pre jej priznanie. Žalovaný vychádzal z jasných informácií, z protokolu o vykonanej kontrole, pričom obsah správy je zameraný na oboznámenie o výsledku súdneho sporu o neplatnosti výpovede a skončenia pracovného pomeru a nie voči žalobkyňi. Obsahom je aj informovanie o schodku v potravinách.

Právny zástupca žalovaného v 4. rade zotrval na skorších vyjadreniach a žiadal návrh zamietnuť. Navrhovateľka vo svojom návrhu uvádza dva základné výroky bývalej riaditeľky školy zamestnanca odporcu v 4. rade, ktorými malo dôjsť k tak závažnému zásahu do jej osobnostných práv no akým konkrétnym spôsobom mali tieto zásah do jej osobnostných práv spôsobiť, či akým spôsobom sa tento zásah mal prejavíť v jej sfére osobnostných práv, nepreukázala. Bývalá riaditeľka školy pre denník Nový čas, ktorého článok bol uverejnený 2.5.2002 uviedla jednak, že: „Stále nám varia tie isté kuchárky, ale stravu mám o 100 percent lepšiu“. Takýto výrok je nutné považovať za hodnotiaci úsudok, ktorý vyjadroval jej vnútorné presvedčenie o kvalite podávanej stravy v jedálni. Dôvodnosť tohto názoru bola taktiež potvrdená výpoveďami svedkov na súdnom pojednávaní, ktorých svedecké výpovede sú zaznamenané v súdnom spise. Druhý výrok, ktorým malo podľa navrhovateľky dôjsť k zásahu do jej osobnostných práv zo strany bývalej riaditeľky školy bol taktiež uverejnený v uvedenom časopise a týkal sa vyjadrenia názoru na rozhodnutie súdu o určení neplatnosti výpovede, ktorej neplatnosť bola podľa jej názoru založená na formálnej chybe výpovede (nebol uvedený dátum kontroly), čo v danom článku v podstate potvrdila aj sudkyňa, ktorá predmetné rozhodnutie vydala. Tento hodnotiaci úsudok bývalej riaditeľky školy však smeroval k hodnoteniu samotného rozsudku súdu v predmetnej veci a teda nesmeroval k osobe navrhovateľky. Z uvedeného je zrejmé, že danými výroky nemohlo byť zo strany odporcu v 4. rade zasiahnuté do osobnostných práv navrhovateľky, keďže tieto hodnotiace úsudky boli potvrdené svedeckými výpoveďami. Súčasťou slobodného vyjadrenia názorov je kritika skutkov alebo názorov iných osôb. Kritika ako súčasť slobody prejavu garantovaného ústavou SR je významným nástrojom miery a kvality demokracie. Kritika obsahujúca hodnotiace úsudky má vždy do istej miery subjektívny charakter. Hodnotiace úsudky vyjadrujú vždy názory svojich autorov. V tomto zmysle sa vyjadril aj európsky súd pre ľudské práva Lingens verzes Rakúsko, ktorý uviedol „pokiaľ ide o hodnotiace úsudky, taká požiadavka (t.j. preukázanie pravdivosti svojich tvrdení) je neuskutočniteľná a porušuje samotnú slobodu názoru, ktorá je základným prvkom garantovaného práva článku 10 dohovoru“. Obdobne aj v inom prípade Európsky súd pre ľudské práva vo veci Feldek verzes Slovensko uviedol „tam kde je nejaké vyjadrenie k hodnotiacim úsudkom, môže primeranosť zasahovania do práva na slobodu prejavu závisieť od toho, či pre napadnuté vyjadrenie existuje dostatočný faktický podklad, pretože aj hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek faktického podkladu môže byť prehnaný“. V zmysle uvedených svedeckých výpovedí je možné jednoznačne identifikovať faktický podklad pre hodnotiaci úsudok, ktorý sa týkal zmeny kvality resp. chute jedla v školskej jedálni po odchode navrhovateľky z funkcie vedúcej jedálne. V tejto súvislosti právny zástupca žalovaného v 4. rade poukázal tiež na Nález ústavného súdu SR z 15.12.2009 sp. zn. II ÚS 152/08 „vychádzajúc zo závažnosti ústavy pre všeobecné súdy ako ochrancov základných práv platí, že v sporoch o ochranu osobnosti musí byť zohľadnená aj sloboda prejavu ak sú nato splnené podmienky. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti teda nemožno aplikovať izolovane ale je nutné ich vykladať v súlade s ústavou SR. Pri strete práva na ochranu osobnosti so slobodou prejavu je nutné v zásade skúmať kto, o kom, čo, kde, kedy a ako hovorí, pričom na základe odpovedí na dané otázky možno pomocou testu proporcionality určiť, ktorá sloboda má byť uprednostnená“.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, žalovaných v 1/ až 4/ rade, oboznámením s protokolom o kontrole a jeho dodatkom na č.l. 141-142, obsahom zverejnených novinových článkov, rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 4C/ 102/01-167 z 18.04.2002, dokladmi TASR č.l. 308-310, spisom tunajšieho súdu sp. zn. 1T/74/2009 a ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré považoval za podstatné pre rozhodnutie vo veci samej.

Navrhovateľka predložila do spisu na strane 22-23 denníka „Nový čas“ zverejnený článok zo dňa 2.5.2002, na strane 4 denníka „SME“ zverejnený článok z 30.04.2002 a dňa 30.04.2002 na strane 4 zverejnený článok denníka „Národná obroda“, ktoré sú súčasťou spisu na č.l. 18-21 a tiež súčasťou prílohovej obálky. Ich obsah, ako aj obsah vyjadrení tam citovaných osôb nebol účastníkmi považovaný za sporný, čo sa týka skutočnosti či boli vyjadrenia uskutočnené a v akom rozsahu boli zverejnené.

Z rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 4C/102/01-167 z 18.04.2002, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 5.6.2002 súd zistil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru žalovaného v 1. rade so žalobkyňou zo dňa 20.3.2001 podľa § 53 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné z dôvodu, že toto okamžité zrušenie pracovného pomeru nespĺňalo po formálnej stránke podmienky stanovené § 55 Zákonníka práce, z tohto dôvodu bola vyslovená neplatnosť predmetného právneho úkonu. Materiálne podmienky výpovede, teda či porušila žalobkyňa pracovnú disciplínu hrubým spôsobom, súd neskúmal.

Podľa Protokolu výsledku kontroly, ktorý vypracovala zamestnankyňa Okresného úradu Odboru školstva, mládeže a telesnej kultúry p. X. V.I., odborný referent školského stravovania zo dňa 19.03.2001 na č.l. 141-142 v školskej jedálni žalovaného v 4., rade, kde v tom čase vykonávala žalobkyňa funkciu vedúcej školskej jedálne, boli zistené nedostatky v kontrole normovaných dávok surovín medzi žiadankou, kalkulačným listom a stravným listom za obdobie od 1.10.2000 do 28.2.2001 a vyčíslený rozdiel za kontrolované obdobie október 2000 až február 2001 v sume 38 340,02 Sk.

Dňa 20.11.2001 pod sp. zn. Pv 231/2001-48 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske obžalobu na obvinenú - žalobkyňu, pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, pre skutok, podľa ktorého ako vedúca školskej jedálne pri Základnej škole na Obuvníckej ulici v Partizánskom v období od 1.10.2000 do 28.2.2001 navyšovala dávky potravín na prípravu stravy nanormované hlavnou kuchárkou prepisovaním kalkulačných listov a žiadaniek tovaru, pričom navyšené dávky potravín odpisovala v stravných listoch ako spotrebované pri príprave stravy, avšak tieto hlavnej kuchárke na prípravu stravy nevydala a ponechala si ich pre vlastnú potrebu, čím spôsobila stravníkom zastúpeným L.Y. Q. škodu vo výške 36 203,46 Sk. Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 1T/153/01-685 z 14.11.2002 bola uznaná vinnou pre uvedený trestný čin a bol jej uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok a uložená povinnosť nahraďiť škodu podľa obžaloby. Uznesením č.k. 3To/ 44/03-709 z 29.09.2003 Krajský súd v Trenčíne odvolaním obžalovanej napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 1T 153/01-797 z 10.11.2004 súd obžalovanú spod obžaloby oslobodil podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 31.12.2005, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchala obžalovaná. Krajský súd Trenčín uznesením č.k. 1To 22/2005-825 z 25.05.2005 na podklade odvolania obžalovanej a prokurátora rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 1T/74/2009-1343 z 23.11.2011 súd obžalovanú spod obžaloby oslobodil podľa § 226 písm. a/ Tr. por. účinného do 31.12.2005, pretože nebolo dokázané, sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná. Krajský súd Trenčín uznesením č.k. 3To/16/2012-1397 z 12.03.2012 na podklade odvolania prokurátora rozhodol tak, odvolanie zamietol, rozhodnutie vo veci samej tak nadobudlo právoplatnosť dňa 12.03.2012.

Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že z výsledkov dokazovania nebolo dokázané, že predmetný skutok, ktorého podstatou je prisvojovanie si potravín určených pre stravníkov sa stal. Na tom nič nemení ani upravovanie noriem na kalkulačných listoch či žiadankách, ktoré vyplývali zo zmenených situácií v druhu a množstve dodaných potravín, či počte stravníkov, ktoré naznačujú len možný spôsob konania obžalovanej.

V trestnej veci bol za účelom odborného vyjadrenia k normovaniu a vedeniu evidencie aj odpisovaniu potravín za sporné obdobie vypracovaný znalecký posudok č. 01/2006 z 05.06.2006 a doplnok č. 1

č. 01/2006, č. 01/2007 z 14.01.2007 znalcom z odboru ekonómia a manažment, odvetvie Kontroling, financie, - Ing. Ľubomírom Ochodníckym. Podľa výsledkov znaleckého dokazovania v trestnom konaní, normovanie potravín na kalkulačných listoch v rozhodnom období zodpovedá vareným jedlám a počtom stravníkov. Na stravných listoch a žiadankách tovaru sú v niektorých prípadoch odchýlky v množstvách potravín od noriem. Boli porušené záväzné materiálne spotrebné normy a receptúry pre školské a vysokoškolské stravovanie vydané MŠ SR v r. 1992. Počty stravníkov uvedené v žiadankách - kalkulačných listoch, na žiadankách na výdaj tovaru a na stravných listoch mali byť rovnaké a nemali byť dodatočne menené. Všetky uvedené doklady boli vypracované po termíne na odhlásenie stravníkov. Zápisy na stravných listoch, na žiadankách tovaru a kalkulačných listoch boli sporadicky prepisované alebo dopisované. Na stravných listoch boli niektoré potraviny odpisované dodatočne s poznámkou, že boli použité v predchádzajúcich dňoch. Znalec tak konštatuje, že normovanie a vedenie evidencie, ako aj odpisovanie potravín za sporné obdobie, v prípadoch ktoré uviedol v prílohe posudku, nebolo správne a nezodpovedalo príslušným predpisom. Na základe zistených odchýlok od noriem, na základe cien potravín bola za obdobie 01.10.2000 do 28.02.2001 vyčíslená škoda stravníkom najmenej v sume 27 641,10 Sk. Bola spôsobená navyšovaním dávok potravín na prípravu stravy, nad normované objemy potravín a žiadanky tovaru.

Súd nevykonával dokazovanie na podklade návrhov na vykonanie dokazovania žalobkyne pod č.l. 463-464 zo dňa 02.04.2012, rovnako pod č.l. 491-492 zo 06.11.2012, č.l. 570-571 a 572-600 z 15.05.2014 a č.l. 616-623 z 29.05.2014. Preskúmaním navrhovaných dôkazov súd zistil, že tieto nesmerujú k objasneniu žiadnej zo skutočností majúcich význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Takéto skutočnosti súd na základe vykonaného dokazovania má za preukázané a zistil ich v dostatočnom rozsahu. Nie je sporný ani obsah vyhlásení ich pôvod ani to či a akou formou boli zverejnené. Pokiaľ sa žalobkyňa vyjadrovala k dôsledkom zverejnenia predmetných článkov na svoj osobný život, rozsah dôsledkov zverejnenia predmetných článkov na osobný život žalobkyne je dostatočne preukázaný ostatnými v konaní vykonanými dôkazmi. Ak žalobkyňa navrhuje zaobstaranie listinných dôkazov či výsluch svedkov, ktorými by sa preverovali výsledky kontroly vykonanej žalobcom v 1. rade, preverovanie plnenia si pracovných povinností iných zamestnancov, najmä osôb, ktoré sa vyjadrovali v jej neprospech či hodnotili jej prácu, a to až do podrobností akými sa zaoberal Protokol o kontrole z 19.03.2001, či skúmal úmysel rôznych osôb vedome uškodiť žalobkyňu či šikanóznym postupom zamestnávateľa voči nej, podrobne skúmať medziľudské vzťahy na bývalom pracovisku, či vzťahy nadriadených k podriadeným, toto súd nepovažuje za účelné z hľadiska konania o predmetnom návrhu. Rovnako dôkazy, ktorými žalobkyňa odôvodňuje rôzne tvrdené skutočnosti, ktoré spája s dopadmi predmetných článkov svoj život a život jej detí, ako rozhodovanie iných orgánov týkajúcich sa dávok v hmotnej núdzi (ÚPSVaR Partizánske), previazanosti rôznych osôb, ktoré považuje za zaujaté voči jej osobe na rôzne orgány vrátane tunajšieho súdu, či vzťahujúce sa k spôsobenej ujme (bod 178 návrhu z 15.05.2014 na č.l. 587 spisu), nepovažuje súd za rozhodné pre rozhodnutie o nároku, preto ich nevykonával. Pri vykonaní dokazovania súd nie je viazaný návrhmi účastníkov konania a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatia možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná (Rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo 327/2012 z 30.10.2013).

Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 OZ Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 19 ods. 1 Z.č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači, ak bol v hromadnom informačnom prostredku uverejnený nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj, ktorý sa týka cti občana alebo dobrého mena organizácie, vedeckej alebo kultúrnej inštitúcie, alebo ktorý sa týka činnosti štátneho orgánu, môže občan, organizácia, inštitúcia alebo štátny orgán najneskôr do dvoch mesiacov po uverejnení písomne žiadať šéfredaktora o bezplatné uverejnenie opravy a navrhnúť jej znenie. § 20

Podľa § 20 ods. 1 Zákona o periodickej tlači, ak šéfredaktor odoprie opravu uverejniť, ak opravu neuverejní vôbec, ak ju neuverejní spôsobom uvedeným v § 19 ods. 3 a 4 alebo ak uverejnená oprava nebola vyhovujúca, rozhodne na návrh občana (organizácie, inštitúcie, štátneho orgánu) o povinnosti uverejniť opravu okresný súd. Návrh musí sa podať do 15 dní po uplynutí lehoty ustanovenej na uverejnenie opravy. O konaní platí Občiansky súdny poriadok. Súdom určená povinnosť na opravu zaväzuje i nástupcu šéfredaktora. Nedotknuté zostávajú ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázať, že žalovaný v 1. rade prostredníctvom svojho zamestnanca V. Z. U. V. O. poskytol pre tlač vyjadrenia, z ktorých považuje súd za spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti vyjadrenia vtedajšieho prednostu Okresného úradu v Partizánskom p. Z. uverejnené v článku denníka „Nový čas“ z 2.5.2002 v znení „Kontrolný orgán z Krajského úradu v Trenčíne aj Okresného úradu v Partizánskom zistili hrubé porušenie pracovnej disciplíny, ktoré si dovoľím nazvať rozkrádaním“. Tiež je takým výrok „My spájame výpoveď a rozkrádanie dohromady, pretože výpoveď sme jej dali za rozkrádanie“. Ostatné vyjadrenia uverejnené v predmetnom článku a vzťahujúce sa k zamestnancom žalovaného v 1. rade súd nepovažuje za spôsobilé privodiť ujmu žalobkyni. Aj v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 Zákona o periodickej tlači je zrejme, že nie každý nepravdivý či pravdu skresľujúci údaj je povinný vydavateľ opraviť, oprava sa týka len takého údaju, ktorý sa dotýka cti občana, takýmto údajom zákonodarca zrejme nemal na mysli opravu nepresností vo výške vyčíslenej škody (pokiaľ by nešlo o podstatnú nepresnosť) či presné citovanie výpovedných dôvodov, či použitých slov pokiaľ nedošlo k zmene zmyslu použitej vety. Na základe tohto pravidla je potom potrebné posudzovať aj nepravdivý či pravdu skresľujúci údaj z hľadiska jeho spôsobilosti zasiahnuť do osobnostných práv človeka. Z hľadiska samotného nároku vyplývajúceho z práva na ochranu osobnosti, je potrebné každé takéto tvrdenie bez ohľadu na jeho pravdivosť či nepravdivosť posudzovať z hľadiska spôsobilosti privodiť osobe ujmu. Hoci do článkov publikovaných v denníku Nový čas z 02.05.2002 a SME z 30.04.2002 je citované vyjadrenie p. O., že vedúca nakupovala potraviny, ktoré sú v školských zaradeniach „zakázané“ (lízanky, cukrovinky, trvanlivé mlieko a pod.), pričom správne ide o neodporúčané potraviny, takéto vyjadrenie súd nepovažuje za pravdu skresľujúce do tej miery, že by táto nepresnosť bola spôsobilá privodiť ujmu na osobnostných právach žalobkyne. Súd má za to, že žalovaný v 1. rade ako štátny orgán mal nie len právo, ale aj povinnosť vyjadriť sa v prípade, ak mal za to, že bola spôsobená ujma a ohrozený či porušený záujem, ktorý má povinnosť chrániť. Nekonal na základe ľubovôle, ale informoval o výsledkoch kontroly. Z Protokolu o kontrole z 19.03.2001 vyplýva, že vznikla škoda, pričom osobou zodpovednou bola osoba žalobkyne. Pokiaľ ide o spochybňovanie samotného protokolu o kontrole, tak vypracovaný znalecký posudok č. 01/2006 z 05.06.2006 a doplnok č. 1 č. 01/2006, č. 01/2007 z 14.01.2007 znalcom v trestnom konaní dospel k rovnakým záverom s výnimkou rozdielu výšky vzniknutej škody. Žalovaný si informačnú povinnosť splnil aj podaním trestného oznámenia či tým, že informoval verejnosť. V tomto zmysle má právo sa vyjadrovať aj k prebiehajúcim súdnym konaniam, ako v tomto prípade. Mal by však brať na zreteľ rovnováhu medzi touto svojou povinnosťou či právom a prezumpciou neviny a právom na ochranu osobnosti osoby, voči ktorej vyvodil podozrenie z činnosti v rozpore so zákonom. V tomto zmysle sa vyhnúť vyjadreniam, ktoré stotožňujú zodpovednosť za škodu, ktorá v súvislosti s porušením povinností žalobkyne vznikla, a ktorá v čase vyhlásení bola vyčíslená protokolom o kontrole, so zodpovednosťou trestnoprávnou. Z vykonanej kontroly či znaleckého dokazovania nevyplýva, že by si žalobkyňa prisvojila potraviny vo vyčíslenej sume, ostatne to ani nebolo predmetom skúmania. Je podstatný rozdiel medzi vyvedením zodpovednosti za škodu a tvrdením o obohatení sa v dôsledku porušenia svojich povinností. Obvinenie z rozkrádania je jednoznačným prezumovaním viny žalobkyne a to štátnym orgánom, v tomto zmysle takéto vyhlásenie súd považuje za porušujúce právo žalobkyne na ochranu osobnosti.

Z hľadiska nárokov žalobkyne voči žalovanému v 1. rade súd zamietol návrh v časti v ktorej žalobkyňa požaduje ospravedlnenie žalovaného a jeho zverejnenie v znení podľa návrhu. Žalobný petit (návrh výroku rozsudku súdu) musí byť presný, určitý a zrozumiteľný. Pokiaľ je tento nesprávny, t.j. vymedzenie práv a im zodpovedajúcich povinností v ňom obsiahnutých je nepresné, prevzatie takéhoto petitu do výroku rozhodnutia by malo za následok nevykonateľnosť rozhodnutia. Uvedené požiadavky nie sú formálne, ale nevyhnutné pre výsledok konania, teda pre to, aby rozhodnutie bolo vykonateľné a aby mohli nastať účinky zamýšľané navrhovateľom (I. ÚS 233/97). Hoci v zmysle aktuálnej judikatúry má možnosť súd upraviť formuláciu petitu, tak aby zodpovedal objektívnemu právu, tu je potrebné uviesť, že v tomto prípade by sa stal súd tvorcom petitu, pretože žalobkyňou uvádzané nepravdivé skutočnosti súd nepovažuje za nepravdivé (v zmysle dôvodnosti opravy), pričom zo znenia ospravedlnenia je zrejme,

že jeho obsahom je potvrdenie úmyslu uškodiť žalobkyni konaním pracovníka žalovaného v 1. rade. Uverejnením takéhoto ospravedlnenia by súd uložil žalovanému povinnosť vysloviť, že za týmito výrokmi je úmysel spôsobiť ujmu žalobkyni konkrétnou osobou, a tak žalovaného možnému súdному sporu so zamestnancom p. Z.. Účelom tohto konania je ochrana osobnostných práv, a k tomuto musí smerovať aj petit žaloby.

Porušenie prezumpcie nevinu je závažným zásahom do osobnostných práv občana. Žalobkyňa, hoci bolo jej meno označené len krstným menom a iniciálou jej priezviska, bola identifikovateľná, ostatné identifikačné znaky a to spojitosť so zamestnávateľom, že ide o vedúcu školskej jedálne, v malom meste Partizánske ju dostatočne a nezameniteľne identifikovali, preto súd považuje zásah ho jej práv za preukázaný a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za dôvodnú. Pretože však žalobkyňa nepreukázala žiadny mimoriadny a hlavne opodstatnený následok na život a svoju povesť, okrem lokálneho, v mieste jej bydliska, a zásahu do povesti v rodine a osôb z okruhu známych, súd nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy v žalovanej výške, ale priznal nemajetkovú ujmu vo výške 2000,- €, ktorú považuje za primeranú poukazujúc prioritne na satisfakčný význam, nie význam ocenenia povesti osoby a váženia povesti hodnotou náhrady ujmy v peniazoch.

Čestné vyhlásenie druhu žalobkyne X. S. z 20.11.2003 z č.l. 254I spisu, súd nepoužil ako dôkaz z hľadiska jeho obsahovej stránky z dôvodu neprípustnosti použitia dôkazu vychádzajúc zo zásady ústnosti pojednávania, no prihliadol naň ako na dôkaz osvedčujúci okruh osôb blízkych žalobkyni, ktorí mali vedomosť o publikácii vyhlásení zasahujúcich do osobnostných práv žalobkyne. Je pravdepodobné, že pokiaľ sú publikované difamujúce vyhlásenia v periodickej tlači, tieto sa stanú známymi blízkym osobám dotknutej osoby. Výsluch takýchto osôb nie je nevyhnutný. Pokiaľ by prezentovali len svoj postoj k dotknutej osobe bol by ovplyvnený ich vzájomným blízkym rodinným či priateľským vzťahom, ktorý by paradoxne zverejnenie difamujúcich výrokov, nemal ohroziť. Žalobkyňa neoznačila iné osoby, na podporu svojich tvrdení o dôsledkoch difamujúcich výrokov na svoju povesť a česť.

Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade súd žalobu zamietol poukazujúc na právo na slobodu prejavu garantované čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že na znemožnenie identifikácie postačí uvedenie iniciálok priezviska, pokiaľ sú ponechané iné identifikačné znaky a to miesto zamestnania, miesta skutku, či nepriama identifikácia prostredníctvom iných v článku označených osôb, vychádzajúc z predpokladanej schopnosti bežného čitateľa identifikovať osobu mu známu zdržiavajúcu sa v jeho okolí aj podľa iniciál mena či priezviska. Žalovaný v 2. rade však vo svojom článku v denníku „Nový čas“ uverejnil len informácie oficiálne poskytnuté orgánmi štátu, ktoré vychádzali zo zistení kontroly, tie významovo neupravil ani svojvoľne nerozšíril. Vyjadrenia boli uverejnené ako priama reč. Vydavateľ poskytoval informácie o otázkach verejného záujmu v súlade s novinárskou etikou, umožnil žalobkyni, aby sa vyjadrila a jej vyjadrenie aj bolo uverejnené. Žalovaný sa vyhol kategorickým tvrdeniam o vine žalobkyne, sústredil sa na podanie informácie, neprezumoval jej vinu. Podľa názoru súdu tak v tomto prípade záujem na uplatnení slobody prejavu prihliadnúc snahu o prezentovanie témy týkajúcej sa verejného záujmu, prevýšil záujem na ochrane osobnostných práv občana. Podľa názoru súdu by bolo v rozpore so samotnými princípmi slobody prejavu, pokiaľ by museli byť informácie o závažných podozreniach zadržované do doby kým sa nepreukážu v súdnom alebo inom konaní. Z tohto dôvodu súd žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol.

Žalovaný v 3. rade pokiaľ ide o dňa 30.04.2002 v denníku „SME“, publikovaný článok s titulkom „Vedúca školskej jedálne okrádala deti“ z hľadiska jeho obsahu prevzal z tlačovej agentúry TASR. Z hľadiska obsahu článku, odhliadajúc od jeho titulku, súd nepovažuje tvrdenia za nepravdivé ani difamujúce. Predmetnom článku bolo informovanie o výsledku kontroly vykonanej orgánom štátnej správy a o jeho záveroch, tiež o výsledku súdneho konania v pracovnoprávnej veci. Pokiaľ článok obsahoval nepresnosti v určení zistenej výšky škody vychádzajúc z existujúceho protokolu o kontrole, v označení orgánu či osoby vykonávajúcej predmetnú kontrolu, označení charakteru potravín, či presnej špecifikácie dôvodov rozhodnutia v pracovnoprávnej veci, tu súd uvádza, že tieto nie sú spôsobilé zásahu do osobnostných práv žalobkyne, a v tom zmysle nespádajú pod § 19 ods. 1 Z.č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači. Žalovaný v 3. rade však zasiahol do osobnostných práv žalobkyne tým, že v titulku článku jeho obsah zhrnul do tvrdenia, ktorým jednoznačne označil žalobkyňu za osobu, ktorá okráda deti. Publikoval tak difamujúci výrok, ktorým zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, poškodzujúci jej česť a dobrú povesť. Spojil zodpovednosť za škodu s prisvojovaním si prospechu a to na úkor detí. Súd má za to, že takýto

výrok má difamujúci charakter, bez ohľadu na výsledok trestného konania, o to viac, že žalobkyňa bola spod obžaloby oslobodená - a to preto, že sa skutok nestal. V tomto prípade právo na slobodu prejavu v porovnaní s právom na ochranu osobnosti občana neobstojí a to preto, že takýto výrok bez rozhodnutia o vine v trestnom konaní nie je informáciou, ale hodnotením osoby - teda je súdom. Vychádzajúc zo žalobného návrhu poukazujúc na odôvodnenie v súvislosti so zamietnutím návrhu v časti publikovania ospravedlnenia žalovaného v 1. rade, súd zamietol návrh na publikovanie ospravedlnenia žalovaným v 3. rade v znení podľa žaloby. Žalobkyňa špecifikovala, ktoré informácie považuje za nepravdivé, pričom tieto súd poukazujúc na odôvodnenie vyššie nepovažuje za nepravdivé a zároveň dotýkajúce sa cti žalobkyne. Takouto informáciou podľa názoru súdu je výrok o tom, že žalobkyňa okrádala deti, žalobkyňa však žalobný návrh v tomto zmysle neoznačila a v priebehu konania neupravila. Pokiaľ by súd vyhovel návrhu v navrhovanom znení, bol by v rozpore s vykonaným dokazovaním, pokiaľ by ho upravil sám, prekročil by svoju právomoc, pretože by nešlo o zosúladenie znenia s objektívnym právom, ale o tvorbu žalobného návrhu súdom.

Súd však priznal žalobkyni nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil na sumu 2000,-€, vzhľadom k tomu, že nebolo preukázané, že ide o osobu, ktorej týmto zásahom nad mieru bežnú u iných ľudí došlo k poškodeniu cti či dobrej povesti. Miera zásahu do osobnostných práv žalobkyne je tak daná objektívne takým spôsobom ako u inej osoby, ktorá je obvinená z trestnej činnosti no spod obžaloby je neskôr oslobodená. Také poškodenie cti a dobrej povesti občana je nesporne mimoriadnym dôvodom odôvodňujúcim okrem iných nárokov aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vzhľadom k tomu, že mieru tejto ujmy je potrebné v občianskom súdnom konaní preukázať pričom dôkazné bremeno nesie žalobca, a tento nepreukázal žiadne mimoriadne skutočnosti a reálne a preskúmateľné dôsledky difamujúcich výrokov na povesť žalobkyne, okrem dôsledkov v jej bezprostrednom okolí, súd rozhodol o náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 2000,- €, poukazujúc na zmysel konania o ochranu osobnosti a to morálnu satisfakciu osoby, ktorej bola spôsobená ujma.

Vo vzťahu k žalovanému v 4. rade súd mal preukázané, že zamestnankyňa žalovaného, bývalá riaditeľka školy Q. G.Á. bola v predmetných článkoch citovaná len v dvoch vyhláseniach a to „Stále nám varia tie isté kuchárky, ale stravu máme o 100 percent lepšiu“ a „Keď som sa dozvedela o rozhodnutí súdu, chcela som vziať všetkých 635 detí a učiteľov a ísť pred okresný súd, nech nám pani sudkyňa vysvetlí, prečo sa takýto človek bude môcť vrátiť na tú istú stoličku! Učím deti , že za každý priestupok je trest, prečo to neplatí aj medzi dospelými?“. Súd vykonal dokazovanie výsluchom svedkov na súdnom pojednávaní a to U. Š., B. Ž., P. U. P., Q. L. H., P. Y. H., H. F., Q. J., Q. B. W., Q.Y. D., P. Q., U. X., Q. F., X. X., P. B., H. Y. Q., F. S., B. O., H. A. U., Q. W., L.Y. Q., H. X. S. a prvé citované tvrdenie je v zmysle výpovedí vo svojej podstate preukázané. Pokiaľ ide o druhé citované tvrdenie, tu súd uvádza že ide o hodnotiaci úsudok smerujúci ku komentovaniu súdneho rozhodnutia týkajúceho sa pracovnoprávneho sporu. Je vo svojej podstate kritikou a ako taká je subjektívneho charakteru, pritom zamestnankyňa žalovaného v 4. rade komentovala existujúce rozhodnutie a jeho výrok, teda žiadnym spôsobom nemenila jeho obsah. Z tohto dôvodu súd žalobu voči žalovanému v 4. rade ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd nerozhodol. Podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, prvá veta, v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní môže súd rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Pretože súd považuje tento postup vzhľadom k počtu účastníkov konania a nárokov za účelný, vyhradil si rozhodnutie o trovách konania na rozhodovanie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, prvá veta, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Podľa § 4 ods. 4 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch oslobodenie podľa odsekov 1 a 2 sa vzťahuje aj na konanie o odvolaní, dovolaní, obnove konania a výkone rozhodnutia alebo exekúcií.

Podľa § 138 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku bola žalobkyňa uznesením č.k. 3C 98/02-27 zo dňa 22.08.2002 oslobodená od súdnych poplatkov. Pretože bola navrhovateľka v konaní úspešná v časti nároku proti žalovanému v 1. a 3. rade, v podľa § 2 ods. 2, ods. 4 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch súd uložil žalovanému v 1. rade a v 3. rade, každému zvlášť, povinnosť zaplatiť

súdny poplatok za návrh na začatie konania v sume 166,38-€ a za odvolanie v sume 166,38-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet tunajšieho súdu. Výšku poplatkovej povinnosti vypočítal podľa položky 7b sadzobníka súdnych poplatkov účinného v dobe vzniku poplatkovej povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne, a to písomne v troch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej
3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).